

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania T.C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 2 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 listopada 2010 r., którym oddalono odwołanie T. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 września 2010 r., odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i „wykazu A, działu IV, poz. 24 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze”, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania w związku z „koniecznością rozpatrzenia występujących w sprawie poważnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących charakteru pracy powoda i wykonywanych przez powoda czynności związanych z bezpośrednim nadzorem nad podległymi wydziałami produkcyjnymi oraz pracownikami wykonującymi pracę w szczególnych warunkach na stanowiskach określonych w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze”, a „ponadto jeśli chodzi o pracowników dozoru inżynieryjno – technicznego, do której to grupy powód niewątpliwie należał, to w orzecznictwie istnieją rozbieżne orzeczenia co do kwalifikowania i traktowania ich pracy jako pracy w szczególnych warunkach uprawniających do wcześniejszej emerytury. Vide: wyrok SN, sygn. akt III UK 62/07”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Za prawidłową motywację

wniosku nie można zatem uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie uzasadnia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi. „Poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące charakteru pracy ubezpieczonego i wykonywanych przez niego czynności” nie są bowiem w świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanką, na którą można powoływać się celem wykazania, że skarga powinna zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, podobnie jak to, że „w orzecznictwie istnieją rozbieżne orzeczenia co do kwalifikowania i traktowania pracy pracowników dozoru inżynieryjno – technicznego jako pracy w szczególnych warunkach”. Rozbieżności w orzecznictwie sądów mogą być jedynie motywacją dla stanowiska, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na taką okoliczność wymaga jednak od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ubezpieczony tymczasem nie przytoczył żadnych przepisów prawa, które wymagałyby wykładni, a swojego poglądu o rozbieżności w orzecznictwie sądów nie zilustrował żadnymi konkretnymi przykładami. Oczywiście jest bowiem, że nie wystarcza w tym celu powołanie się na jeden wyrok Sądu Najwyższego, który dodatkowo wcale nie prowadzi do wniosków odmiennych od zaprezentowanych przez Sąd odwoławczy. W wyroku z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07 (LEX nr 375653) Sąd Najwyższy przyjął bowiem, że czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, objęte poz. 24 działu XIV Wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Sąd drugiej instancji wyraził identyczny pogląd, wobec czego, ustalając że ubezpieczony nie wykonywał takiego bezpośredniego nadzoru nad pracownikami, stwierdził brak spełnienia przez niego przesłanek uprawniających do emerytury w wieku obniżonym. Uznać zatem należy, że skarżący nie wykazał konieczności zajęcia przez Sąd Najwyższy stanowiska z uwagi na niejednolitość poglądów judykatury.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji.